

B.

Angaaende det i Punkt B. berørte Spørgsmaal kan den danske Lovgivningsmagts Kontrol ikke føres videre end til den første Modtager af danske Varer paa engelsk Grund. Denne kan bevare eller fjerne danske Mærker efter eget Skøn, og der paahviler de engelske Detaillister ingen som helst legale Forpligtelser til at sælge danske Varer fra danske Emballager eller at oplyse deres Kunder om Varenes Hjemsted. Selv om man i Danmark ved Lovtvang gennemførte Paabud om fælles Nationalmærker for vore Hovedprodukter: Smør og Flæsk, kan der ifølge de Komiteen foreliggende Oplysninger *ikke* i England sikres det danske Landbrugs Producenter en lovbeskyttet Eneret til Benyttelsen af disse Mærker. Og danske Lovbestemmelser sigtende til at forhindre Mærkningen af udenlandsk Smør og Flæsk *med danske Stednavne* kan paa engelsk Grund ikke gøre den tilsigtede Nytte, dels fordi en Mængde fremmede Stednavne ifølge Postadressebogen ere blevne overførte paa dansk Grund, uden at vi derfor kunne tilegne os nogen Eneret til disse Navnes Benyttelse (jvfr. Paris, Albion, Berlin, Korinth, Dublin, Gibraltar, Petersborg, Alabama, California, Swartow, Siberien, Veksø, Mecklenborg, Belvedere, Thalatta o. m. fl.), dels fordi mange Stednavne ere fælles for Danmark, Norge, Sverige, Finland og Sønderjylland, og endelig, fordi Danmark ikke kan forhindre, at man i andre Lande: Siberien, Canada, Australien etc. i den bestemte Hensigt at konkurrere med Danmark etablerer Mejerier med danske Navne og efterligner den danske Emballage.

Vort sikreste Værn ligger i Bevarelsen af vore danske Landbrugsprodukters Kvalitet som første Klases Varer.

Undertegnede kan godkende ethvert Skridt, der fra dansk Side foretages for med lovgyldig Virkning at formindske Risikoen ved, at fremmed Smør m. m. udført i danske Skibe ved Ankomsten til England behandles som dansk Produkt. Et Paabud om, at alle for Eksport bestemte Landbrugsprodukter skulle være mærkede: „Danish Produce“ vilde maaske i Forbindelse med andre Forholdsregler lette det engelske Toldvæsen den Opgave at skelne mellem danske og andre Landes Varer. Men for øvrigt bør enhver dansk Lovgivning paa det her omhandlede Omraade overvejes meget nøje og gennemføres med den største Varsomhed.

Det er en Kendsgerning, at Udførselen af danske Landbrugsprodukter under de hidtil gældende Love baade hvad Kvantiteten, Kvaliteten og Prisnoteringen i Udlandet angaar, har taget et enestaaende Opsving. Og hvor berettiget det end er, at Danmarks Landmænd ønske i Udlandet at værne om de danske Varers gode Renommé, saa er den Mulighed dog ikke udelukket, at en i den bedste Hensigt etableret Indgriben fra Lovgivningsmagts Side i Forholdet mellem Køber og Sælger kan gøre uberegnelig Skade i Stedet for Gavn.

Intet andet Land har i Forhold til sin Størrelse en saa stor Udførsel af Landbrugsprodukter som Danmark. Og dersom vi ønske, at Udlandet, i første Række England, vedblivende skal optræde liberalt overfor os og undlade at lægge Hindringer i Vejen for Salget af danske Produkter paa det engelske Marked, bør vi vi selv modstaa Fristelsen til direkte eller ad Omveje at indføre Tvangsbestemmelser, der nominelt skulle afstive Handelsmoralen, men reelt ere beregnede paa at hemme Omsætningsfriheden.

København, den 14. Marts 1903.

A. Peschcke Køedt.

H. Klitgaard.

N. Jensen.